

ulicích v noci s nějakým pánem z té společnosti, který o sobě říkal, že má obchod se zvířaty. Skutečně také ocitli se před nějakým krámem, který ten pán otevřel.

Jisto bylo, že když se pan Honzátko ráno probudil, našel na svém nočním stolku větší bedničku, ve které něco pískalo. Pomalu se mu vybavovalo, že tu bedničku přinesl si z onoho krámu při své noční návštěvě. Když ji otevřel, díval se na něho párek bílých zvířátek s červenýma očkami.

„Prokristapána, co je to za potvůrky?“ vzdychl pan Honzátko a počal usilovně přemýšlet. Už je tomu tak. Pamatuje se, že v debatě, která se rozptýdla o křečkovi v té vinárně, zapřísahal se pán, od kterého si je přinesl, že nejlépe vypudí se křeček pomocí vřetek. Jsou to tedy vřetky. Těch se přece používá proti všem škůdcům polí. Pusť se do díry a vyženou zvíře na povrch. Když je tedy nasadí do pohovky, bude aťera s křečkem rozlušťena.

Sdětili svůj názor rodině. Opatrně po snídání pustili vřetky do pohovky a očekávali výsledek. Z vnitřa pohovky ozývalo se zprvu prskání a pískání, a pak jakési mručení, ale přátelské. Za chvíli objevily se hlavičky vřetek, aby zmizely rychle, pak vykoukl křeček. Díval se posupně na rodinu pana Honzátka, zaprskal opovrživě a opět se ukryl. Mladý Honzátko přiblížil se k otvoru a opatrně nahlédl dovnitř:

„Vřetky,“ oznámil výsledek svého pátrání, „lízou křečka na hlavě.“

Byla to smutná pravda. Spírátelily se s křečkem a lhbilo se jim v novém doupěti jak náleží. Honzátko zatím přinesl Brehma a přečetl k zármutku všech, že se vřetky v zajetí silně rozmnožují. Byla tam však ještě jedna velmi zajímavá zpráva. Nebožtík Brehm musel mít patrně s vřetkami smutné zkušenosti, neboť napsal, že vypo-

roval z vlastní zkušenosti, že vřetky nesnesou zápach morčat.

Pan Honzátko počal se spěšně oblékat.

„Kam běžíš?“ otázala se nesměle paní Honzátková.

„Pro morčata,“ odpověděl důrazně a dveře se za ním zavřely se smutným, beznadějným zaskřipáním.

Morčata, která po hodině přinesl domů v počtu tří, byly skvostně páchnoucí exempláře, zcela dle přání pana Honzátka, který u ptáčníka prosil, aby mu vybrali nejsmadlavější zvířata. Mezi tím dostavil se také ženich, který ukázal se být babou. Prohlásil, že se bojí morčat, a nedal se pohnout, aby je vecpal prokousaným otvorem do pohovky. Vycíťoval, že ho chtějí obětovat. Konečně si dal říci a se slovy „Oni mne pokoušou“ chytil jedno morče z proutěného košíku. A nemýlil se. Zakouslo se mu do ruky a nyní hnali všichni ke košíku nejmłodšího člena rodiny. Ukázal se být hrdinou. Řval sice přitom strašně, ale přece konečně podařilo se mu všechna morčata, zuřivě se bránící, vecpat do pohovky.

Ženich zatím soustrastně se díval po pannu Honzátkovi a myslil si, že to s ním asi není v pořádku, když pěstuje tak podivný sport. Nevím, mají-li morčata smysl pro lilstost. Mají-li jej, tu jistě litovala toho, jak se nešlechterně zachovala k svým dobrodincům. Vzdýť je tak útluně v jich novém doupěti. Pěkná, pestřá, slušná společnost, a pak, kam se podíváš, všude dokola plno mošské trávy, kterou je pohovka vycpána po stranách. Je známo, že morčata žerou všechno. Měl jsem morče, které za mé dvoudenní nepřítomnosti sežralo album s fotografiami a všechny ty milé obličejy mých příbuzných proměnilo v hromady černých kuliček. Ukázalo se též, že se Brehm velice mylí, alespoň v případě pohovky rodiny Honzátovy. Vřetky snesly velmi dobře zápach morčat a neopou-